

Orice ați citit sau ați auzit despre California de Sud este adevărat. Atmosfera este liniștită, clima caldă și oamenii toleranți. Viața a încetinit, adoptând un ritm mai ușor de suportat. Bineînțeles, sunt cutremure și uragane în Pacific, dar până și grădina raiului își avea șarpele ei. Oricum, în cea mai mare parte a timpului, este un loc plăcut și frumos.

Mă numesc Diane Cheung. Deoarece sunt chinezoaică și femeie (și tânără), m-aș putea simți dezavantajată în anumite zone din Statele Unite. Dar, când ies în curtea mea, cu vedere la ocean, când simt aroma salviei sau stau în portul din Golful Morro, cu o porție de scoici și un pahar de Chardonnay rece, când colind dealurile verzi ca smaraldul dinspre plaja Jalama, sau merg cu bicicleta prin crângurile de măsline, când mă aflu printre prieteni... atunci știu ce înseamnă acasă și unde este locul meu.

Străinii ne privesc pe noi, californienii din sud, cu o notă de amuzament și nervozitate. Am devenit un fel de legendă sau, mai degrabă, o glumă. Statul își are nebunii săi, ca oriunde, dar jumătate din oamenii pe care-i întâlnești sunt ciudați. Decesele sunt rare, dau impresia că nu prea îmbătrânesc

– terapiile New Age au avut grijă de acest aspect – și, în general, sunt înstăriți. Deci, puțin le pasă. Mai ales doctorilor, iar eu sunt unul dintre ei.

Mult timp, California de Sud părea locul ideal pentru practicarea psihologiei clinice.

Apoi, tinerii au început să moară. Și l-am cunoscut pe Tobes.

Ray Douggan îl pusese pe Tim Sanches să-l lase în capătul străzii, fericit să parcurgă pe jos cei câțiva metri până acasă. Era ultima duminică din aprilie și, în timp ce întorcea mașina sa Mazda, Tim fixă ceasul de la bord la ora de vară. Poliția îl felicitase pentru acest gest, fiindcă înregistrase ora exactă când îl lăsase pe Ray – 2.21 a.m. Iar Tim era ultima persoană care-l văzuse în viață pe Ray Douggan.

Polițiștii pusese ră evenimentele cap la cap. Iată ce se întâmplase.

Ray aproape ajunsese acasă când văzu o fată rezemată de un felinar. Nu mai era nimeni altcineva. Nu se zărea nici o lumină pe stradă. Ray, amețit de bere și de țigara parfumată cu narcotice de la Harley's Dinner, îi făcu semn cu mâna; ea îi răspunse la fel.

Tim Sanchez observase vag toate acestea în oglinda retrovizoare; vag pentru că băuse și el prea mult la Harley's și n-ar fi putut jura că silueta rezemată de felinar era femeie. Mă rog, lui așa i se păruse...

Ray avea numai optsprezece ani, învăța destul de prost și nu prea se înțelegea cu părinții, dar recunoștea o tipă bună de la o poștă. Se îndreptă clătînându-se spre ea și-i spuse:

– Buna!

Fata nu-i răspunse. Se întoarse și Ray știu că-i dădea de înțeles să o urmeze. Îl duse la o mașină (un vecin chinuit de nesomn susținea că auzise motorul unei mașini pe la două și jumătate) și plecară spre cimitirul Court Ridge, pe o faleză care dădea spre Paradise Bay.

Sigur, cimitirul Court Ridge era frecventat de o mulțime de vagabonzi. Semăna mai mult cu o junglă, decât cu un cimitir. Drogați, perversi, hoți, cerșetori: cimitirul Court Ridge îi adăpostea pe toți. Este un loc vestit pentru pleava societății, la fel cum Amsterdamul este vestit pentru diamante. În Court Ridge se desfășoară numeroase activități nocturne, despre care oamenii serioși nici nu vor să audă.

Cimitirul este străbătut de o alee. Persoana de sub lam-padar îl conduse pe Ray Douggan pe alee, spre locul unde terenul se înalță abrupt, formând o creastă, care dă chiar numele locului. În partea aceea, tufișurile sunt dese și greu de pătruns. N-au făcut dragoste, conform raportului medicului legist și Ray n-a opus prea multă rezistență. Oricum, examinarea medicală a oferit multe detalii și știm că lucrurile s-au petrecut cam așa...

– Hei, vino-încoace, am mers destul de departe... iubito...

Lanternă îi luminează fața și Ray ridică mâna să-și ferească ochii. Începea să regrete că venise. Nu-i văzuse nici măcar fața. Purta o pălărie neagră, cu boruri lăsate și nu spusese mai nimic. Acum chicotea.

– Deci... suntem gata? îndrăzni Ray.

Cu o mână căută un prezervativ în buzunarul pantalonilor, iar cu cealaltă își desfăcu rapid cureaua.

Fata lăsă lanterna jos. Rămase în iarba înaltă, luminând încă. Ray sesiză că se apropia de el. Simți o mână pe umăr. Întoarse capul, să-i caute buzele, dar era îngrozitor de întuneric!

Și simți gura gâdilându-i lobul urechii și poate că experimenta o senzație plăcută când mâna ei îi cuprinsese sexul. Apoi, cuțitul pătrunse mai mult sau mai puțin vertical, prin scrot și drept în sus.

Alergă în jur un timp, probabil urlând îngrozitor, dar Court Ridge nu este locul de unde poliția din Paradise Bay își recrutează de obicei martorii și, în mod sigur nu se oferise nimeni, vreodată, să dea informații. A fost castrat pe viu, deși este posibil să-și fi pierdut cunoștința din cauza șocului asociat cu hemoragia. Greu de spus, în orice caz. Nu se știe dacă Ray a auzit șuieratul lămpii de sudură, când s-a pus în funcțiune și a început să înghită ce mai rămăsese din el.

La un moment dat, făptășul l-a împușcat de două ori în torace. Al doilea glonț a pătruns prin ventriculul stâng și, dacă până atunci a fost viu, după aceea, nu mai există nici un dubiu.

Deci, cam așa a murit Ray Douggan. A fost a doua victimă, doar că la vremea aceea, nu știa nimeni de prima.

Diane Cheung era expertă în vise; ale altora. Visele erau un instrument util atât pentru analiză, cât și pentru depășirea spaimelor prea adânci pentru a fi exprimate. Dar, când era vorba de propriile vise, era la fel de neajutorată ca toți ceilalți.

De exemplu...

Avionul arde și se prăbușește în gol. Diane înaintea cu greu pe culoarul dintre scaune, încercând să ajungă la cabina piloților. Trombe de fum negru, înecăcios îi pătrund în plămâni, făcând-o să vomite.

– Mamă, strigă ea, mamă, ajută-mă!

Trebuie să înainteze (ciudat, pentru că avionul este în picaj), fiecare centimetru i se pare cât un kilometru, îi bate inima, i s-au înțeșoșat ochii. Ușa de la cabina piloților se deschide. Apare cineva, cineva înspăimântător. Diane cade pe

spate. Acel cineva vine peste ea. Este o femeie – este sfârșitul și începutul Diane. Mama ei, Cheung Mei-ru.

Apoi, deodată, sufletul Diane iese din corp. Își vede trupul gol. Alb. Cu brațele încrucișate pe piept; ca un cadavru dintr-un mormânt medieval. Ochii sunt închiși. Se ridică. Fața aceea îngrozitoare de mort, fața ei, se apropie tot mai mult și se ridică, se ridică...

Se trezește tipând, ca de obicei.

În dimineața aceea de luni, în ziua când a început, nu țipa, ci încerca mai mult să dea aerul afară din plămâni.

– Ah!

Era doar un protest, nimic primitiv. Ridicându-se în pat, în așternuturile răvășite, Diane i se făcu frig.

Fereastra dormitorului dădea spre Pacific, deși azi oceanul era învăluit în ceturi cenușii, iar vuietul sirenei unui vapor vibra în gemetele lui. Geamul se acoperise de burniță. Ceasul arăta șapte și jumătate. Era timpul să se trezească. Ceasul era alb, la fel ca toate celelalte lucruri din această cameră urâtă, asemănătoare unei celule, și din întreaga casă. Diane se vedea în ipostaza unei artiste, care se pregătea să picteze pe o pânză imensă, neîntinată, dar nu alesese încă o temă pentru casa ei, nu știa ce personalitate să-i atribuie. Să o aranjeze în stil american, cu broderii Rifat Ozbek? Sau să copieze frumoasa reședință a părinților ei, în care locuiseră înainte să fugă în Hong Kong și de acolo în America, în 1949? Ce aer ar trebui să-i dea – oriental sau occidental?

Se gândea la visul care se repeta adesea și cum să-l interpreteze? Care element era mai important: imaginea zburătoare? Poate. Sau focul? Transferarea conștiinței în afara ființei sale; ideea că era moartă, deși își privea propriul cadavru? Prezența mamei sale ca simbol al amenințării, mama ei care nu învățase niciodată nici măcar să conducă o mașină și care pilota un avion?

Diane obișnuia să spună această povestioară nostimă despre mama ei. În California, locurile unde pietonii aveau prioritate erau marcate pe autostradă cu însemnul „Ped Xing”¹. Adică „trecere de pietoni”... Ei bine, când mama Diane a sosit pentru prima oară în această țară, din Shanghai, i s-a părut America destul de cumplită, cu câteva excepții. Unul dintre lucrurile care-i plăceau era felul în care foloseau limba chineză pentru a da prioritate pietonilor. Pentru că, în chineză, „a merge” sau „a se plimba” se spunea *syng*. Iar sunetul devenea *Xing*. Mama Diane Cehung credea că scriseră „Ped Xing” pe șosea, ca să o facă să se simtă binevenită. Nu renunțase niciodată complet la această idee, nu învățase să conducă o mașină și nu se aventura niciodată afară, fără să fie obligată s-o facă.

Dar în visul Diane, pilota întotdeauna un avion, gata să-l distrugă.

Părinții Diane fuseseră niște oameni minunați. Îi iubise și-i respectase din tot sufletul. *Ba-ba* murise când Diane avea patru ani. Acum avea treizeci și cinci și s-ar crede că depășise probabil această tragedie. Da, își revenise în mare parte, dar nu complet. Își amintea de el și erau atâtea fotografii! *Ma-ma* o crescuse pe Diane. Era cea mai bună femeie din lume și cea mai șireată. Murise cu două luni în urmă. Diane i se părea că se întâmplase ieri.

Sări din pat și se înfășură într-un halat, pentru că mintea i-o luase razna: *Ma-ma* în sus, *Ma-ma* în jos, iar ea își sfătuia pacienții să-și folosească timpul și creierul tot timpul, ca să-și alunge spaimile.

Facu repede un duș, se îmbracă și cobori în grabă la parter, gândindu-se că, deși podelele din pin erau calde sub picioarele ei, nu erau „ale ei”. Voia ca totul să fie alb și pinul nu era

¹ *ped* = pedestrian, pieton; *X-ing* – traversare (n.tr.)

destul de alb. În bucătărie, cafetiera ei de sticlă pregătea cafea amară, deși, într-un fel era OK: ca nisipul infiltrat într-o scoică.

Diane bău cafeaua, privind ceața prin ușile glisante din sticlă. Hotărâri și iar hotărâri. Ce-ar transforma această casă din lemn, cocoțată pe o faleză, la opt kilometri nord de Paradise Bay, bătută de vânturi și pustie, în reședința unui doctor bogat, american, de origine chineză? Cum s-o mobileze fără să știe? Și cum să afle? Introducerea culorii i-ar îngusta opțiunile. În loc de un miliard de alegeri, ar avea la dispoziție doar câteva milioane. Îngrozitor.

Channel Islands¹ se aflau acolo, de partea cealaltă a cetii. Probabil. „Oare existau chiar dacă erau invizibile?“ se întreba ea. Era de asemenea și o sondă de petrol. Va aranja mobila din camera mare, de la parter, în așa fel încât, oriunde ai sta, să nu poți vedea afurisita aceea de sondă, decât dacă te-ai ridica în picioare și te-ai uita la ea.

Ce ciudate erau insulele. Când venea primăvara. Acum era aproape luna mai – nori groși le ascundeau adesea în spatele unei draperii mov de șase sute de metri înălțime, deși canalul era senin și sclipea în soare. Totuși, uneori, către sfârșitul zilei, apăsarea aceastei imagine amăgitoare de pâclă și lumină: insulele ieșeau în evidență, ca un basorelief, în timp ce marea dispărea cu sonda cu tot. Ah, ce luminat.

Ma-ma n-o să vadă niciodată această casă.

Diane i tremura mâna. Deși nu-și terminase cafeaua, se repezi la chiuveță și clăti cana, înainte ca mâinile ei s-o trădeze. Era timpul să plece: dezbaterile la tribunal începea la nouă.

Dar nu rezistă tentației de a da o raită prin grădină, pentru că era foarte mândră de casa ei. *Ma-ma* își lăsase averea ei însemnată Diane, unicul ei copil, și ea o va investi pe toată în casă. Se afla la treizeci de metri deasupra Pacificului, cu o

scară din lemn, construită în formă de Z, care cobora pe o plajă netedă și nisipoasă, unde nu veneau prea mulți oameni, fiindcă trebuiau să străbăta treisprezece kilometri de la Jalama. Casa avea patru dormitoare, o cameră mare la parter, lărgită de fostul proprietar, o bucătărie uriașă, o curte interioară și o grădină, unde nu creșteau deocamdată decât salvii și ghețișoare. Diane intenționa să planteze maci californieni și inimioare, poate chiar portocali și avocado, de îndată ce se va apuca de treabă.

Casa era despărțită de șosea de o alee lungă (care știa că va deveni greu de întreținut pe parcursul anilor), de un gard viu din leandri albi și de un crâng de pini și eucalipti: acesta din urmă era copacul ei preferat, pentru că îi amintea de China. În partea opusă, față de șosea, era de asemenea un gard, nou-nouț: prima investiție importantă a Diane.

Fostul proprietar al casei se certase cu Heddy-May, o bătrână, considerată drept cea mai apropiată vecină, deși „apropiat“ însemna la vreun kilometru și jumătate departare. Își disputau de ani de zile linia exactă de demarcație a hotarului sud-estic și nu ajunseseră la o înțelegere până când Diane cumpărase proprietatea. Iar ea rezolvase neînțelegerea într-o după-amiază, cu un ceai, biscuiți de casă și ridicarea unui gard solid. Așa că acum, Heddy-May nu era doar o vecină apropiată, ci devenise și prietena ei. Există un singur inconvenient. Heddy-May creștea capre. O servise pe Diane cu laptele lor, iar ei i se păruse „interesant“, așa că, de atunci, găsea câte un sfert de litru pe veranda ei, în fiecare vineri după-amiază, când se întorcea de la serviciu. Și se spăla pe față cu el.

Diane se urcă în mașina ei, o Toyota Camry roșie, sclipitoare și nouă. O ducea bine și cartea îi sporise veniturile; primea drepturile de autor o dată la șase luni, pe lângă onorariile pacienților, salariul de la University Hospital, averea mamei... cum să cheltuiască atâția bani? Problema o depășea.

¹ Insulele Channel